

Arrest

nr. 162 592 van 23 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 9 oktober 2013 en de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 9 oktober 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Mr. J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 14 februari 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 9 oktober 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.02.2013 werd ingediend te 4100 Seraing door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 20.07.2010 een eerste maal asiel aan in België. Op 08.10.2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene besloot geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 08.10.2010 tot 10.08.2012 illegaal in België.

Op 10.08.2012 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Deze asielprocedure werd op 15.01.2013 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook nu weer verkoos betrokkene geen gevolg te geven aan bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 17.01.2013 en aan betrokkene betekend op 23.01.2013, en sindsdien verblijft hij illegaal in België. Uit deze perioden van illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedures - namelijk iets meer dan 2 maanden voor de eerste asielprocedure en iets meer dan 5 maanden voor de tweede asielprocedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat zijn zoon hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft de verwijzing naar rapporten van Amnesty International, Human Rights Watch en High Representative Of The European Union For Foreign Affairs And Security Policy, welke melding zouden maken dat Armenië bijna alle artikelen van het EVRM overtreedt ; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Armenië en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn indien hij zou moeten terugkeren.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene heeft Franse lessen gevolgd, zijn zoon volgt Franse privélessen, is werkwilleg, legt een arbeidsovereenkomst voor, heeft een vriendenkring en legt diverse getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)

1.3. Op 9 oktober 2013 wordt tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...) A Monsieur,

Aan de heer,

(..)

une interdiction d'entrée d'une durée de 3 ans est imposée, wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(1), sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre.

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(1), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Un ordre de quitter le territoire a été notifié à l'intéressé le 23.01.2013.

Aan de betrokkene werd het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 23.01.2013.

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l'article 74/11, §1, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980, le délai de l'interdiction d'entrée est de 3 ans car :

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

o 2° l'obligation de retour n'a pas été remplie : l'intéressé a déjà fait l'objet d'un ordre de quitter le territoire en date du 17.01.2013, notifié en date du 23.01.2013. Il avait 30 jours pour quitter le territoire il n'a pas respecté ce délai.

La durée maximum de trois ans d'interdiction d'entrée sur le territoire est imposée étant donné que l'intéressé n'a pas encore entrepris des démarches pour quitter volontairement le territoire de la Belgique, ainsi que les territoires de l'espace Schengen.

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.01.2013, aan betrokkene betekend op 23.01.2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van dit bevel, nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst er op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend toe aan de rechter te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514; R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partijen vragen in haar inleidend verzoekschrift om de nietigverklaring van twee onderscheiden beslissingen, met name:

- de beslissing van de gemachtigde van 9 oktober 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt,
- de beslissing van de gemachtigde van 9 oktober 2013 houdende een inreisverbod.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen in het verzoekschrift geen enkele verantwoording afleggen voor het gegeven dat zij de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds in één verzoekschrift bestrijden.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van oordeel dat de thans voorliggende eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

Ter terechtzitting van 19 februari 2016 wordt de kwestie van de samenhang van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De verzoekende partijen gedragen zich terzake naar de wijsheid van de Raad.

Verzoekende partijen tonen de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds niet aan. Er wordt op gewezen dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen. De Raad wijst er verder op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat de verzoekende partijen tot enig verblijf zouden zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het inreisverbod kaduuk worden. Ook in omgekeerde zin heeft de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing geen impact op de rechtsgeldigheid van de eerste bestreden beslissing.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is geen sprake van een verknochtheid tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep enkel onontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor de belangrijkste bestreden beslissing. Ter terechtzitting geven de verzoekende partijen aan dat, indien de samenhang niet aanvaard zou worden, de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet de belangrijkste bestreden beslissing is. In casu wordt zodoende gechopt voor de onontvankelijkheid van het beroep voor de beslissing die door de verzoekende partijen als de belangrijkste bestreden beslissing werd aangeduid, met name de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 9 oktober 2013.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds, wordt het beroep enkel onontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, de beslissing van 9 oktober 2013 waarbij verzoekende partijen een inreisverbod wordt gegeven.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet

3.1. In een enig middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“(…) 1. Schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 9bis van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzonderheid zijn artikelen 9bis en die 62 in combinatie met de

instructie van 19.7.2009 worden gelezen; de overtreding van de algemene rechtsprincipes en meer bepaald, het algemene principe van goed bestuur, het principe van voorzichtigheid, rechtszekerheid evenals van de kennelijke beoordelingsfout en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

Aangezien de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat:

"Art. 2.

De administratieve akten van de administratieve overheid bedoeld door het artikel een moeten het voorwerp uitmaken van eenformele motivatie

Art. 3.

De geëiste motivatie bestaat uit de aanduiding, in de akte, van de consideratie in rechten enfeiten die ten gronde zijn van de beslissing.

Ze moet adequaat zijn";

Dat krachtens deze schikkingen, een administratieve akte dus onwettelijk is indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoud, die vast staan en aanvaardbaar zijn;

Dat het, het geval is van de betwiste beslissing en dat wegens diverse punten;

Dat de motivatie van de ondernomen beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden;

De motivatie van de betreden beslissing is vrij stereotiep;

Aangezien dat de tegenpartij van mening is dat in functie van de argumenten die door de verzoekende partij naar voren worden gebracht, acht deze het wenselijk dat zijn aanvraag in het licht van het critérium 2.8A van de instructies van 19.07.2009 wordt geanalyseerd;

Dat deze instructies werd geannuleerd;

Dat derhalve, de grondgedachte moet van toepassing zijn;

Dat dit principe wil dat de Staatssecretaris voor het asielrecht en Migratie enig op dit gebied bevoegd is;

Dat hij over een brede discretionaire macht beschikt;

Dat zelfs wanneer in zijn arrest n° 215.571 van 5 oktober 2011, de Raad van State echter van mening was dat is de toepassing van deze instructie als dwingende regel, waar ten opzichte van de verweerder niet meer over geen enkele beoordelingsmogelijkheid beschikt, in strijd met de discretionaire macht waarover deze op basis van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 beschikt en toevoegt aan de wet, stelt de verzoekende partij voorts slechts, op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken, in zijn statistieken van toekenning van verblijfsvergunning¹, dezelfde criteria vast die, volgens het arrest van de Raad van State, de discretionaire macht van de Belgische Staat zouden beperken, gebruikt om van dergelijk toe te staan verblijfsvergunning;

Dat, dientengevolge, het, in strijd met het beginsel van rechtszekerheid, om te zeggen zou zijn dat deze criteria de discretionaire macht van de tegenpartij beperken terwijl deze van elke burger ter beschikking stelt de statistieken waarin deze zogenaamde beperkende criteria worden beschreven;

Dat anders gezegd, niet meer het gaat er niet om discretionair maar van willekeurig te kunnen aangezien de Belgische stand niet verplicht zou zijn om zijn beslissing ten opzichte van objectief meetbare elementen te motiveren en waarvan men zich kan afwachten (gelet op de statistieken ter beschikking gesteld van iedereen) dat zij voor elke vraag van regelen, op grond van het beginsel van non-discriminatie zijn toegepast;

Aangezien dat men een motivatie vaststelt die voor de verschillende redenen wordt gestereotypeerd, die de eiser in zijn vraag van regelen 9 bis heeft aangevoerd;

Dat immers, voor de verschillende redenen aangevoerd, ziehier de motivatie die men terugvindt; "De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtig tot verblijf niet kan indien via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland"

Dat het daar gaat om een motivatie van volkomen abstracte en algemene natuur zonder de mogelijkheid voor de verzoekende partij om precies te weten waarom in zijn geval, het critérium niet beslissend is geweest;

Dat, betreffende de aangevoerde elementen (perfecte kennis van het Frans namelijk, de sociale banden, de lengte van zijn verblijf van meer dan 3 jaar en vier maand op Belgisch grondgebied evenals zijn wil om te werken), de verzoekende partij niet in staat is om met nauwkeurigheid te weten waarom dit element geen buitengewone omstandigheid zijn;

Dat immers, voor de verschillende redenen aangevoerd, de tegenpartij zich ertoe beperkt om tegenover te stellen dat het er gaat niet om buitengewone omstandigheid of dat deze elementen over de gegrondheid van het dossier gaat ;

Dat echter, de motivatie ten doel heeft van zijn substantie het heel belang van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 te ontdoen dat het begrip buitengewone omstandigheid zonder ze te bepalen heeft ingevoerd;

Dat deze buitengewone omstandigheid, die niet wettelijk worden bepaald, geen omstandigheden van overmacht zijn.

Dat dientengevolge, het aan de tegenpartij, in het belangrijk geval, is om het buitengewone karakter van de omstandigheden te waarderen die door het buitenland worden aangevoerd, met dien verstande dat de behandeling van de vraag onder twee aspecten, die van de ontvankelijkheid en die van de gegrondheid, geenszins uitsluit dat hetzelfde feit zowel een buitengewone omstandigheid die de invoering van de aanvraag in België toelaat als een reden die de toekenning van de verblijfsvergunning rechtvaardigen;

Dat als de Minister of zijn vertegenwoordiger, in het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden, over een zeer brede beoordelingsmacht beschikt waardoor Uw advies zich kan vervangen, er niet minder erover verplicht is om zijn beslissing te motiveren en om het te rechtvaardigen rekening houdend met alle elementen eigen aan het geval dat hem wordt voorgelegd;

Dat de bewering volgens dewelke de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtig tot verblijf niet kan indien via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland, een motivatie van volkomen abstracte en algemene natuur zonder de mogelijkheid voor bestuur om precies is te weten waarom in zijn geval, de criteria niet beslissend zijn geweest;

Dat bovendien, een dergelijke motivatie het begrip buitengewone omstandigheden aan de enige gevallen van "de overmacht" aanzienlijk, dat wil zeggen de gevallen vermindert waar het onmogelijk voor de verzoekende partij zou zijn om zijn aanvraag in te dienen in zijn land van herkomst;

Dat echter Uw Raad het, herhaaldelijk heeft verzekerd, dat de buitengewone omstandigheden niet worden beperkt tot de gevallen van de overmacht;

Dat de verzoekende partij, bijgevolg, is verplicht om vast te stellen dat in het huidige geval, de tegenpartij helemaal niet heeft geantwoord op het argument om te weten waar in deze elementen geen buitengewone omstandigheid op basis van het artikel 9bis vormen;

Dat deze zin gestereotypeerd geen voldoende motivatie bevat om de verzoekende partij het mogelijk te maken om kennis van de redenen te nemen die hem het recht aan het verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 weigert;

Aangezien dat er derhalve is om met alle elementen van soort rekening te houden en om de aanvraag zoals een aanvraag te analyseren op basis van het artikel 9bis;

Dat echter de tegenpartij de elementen van integratie niet in overweging heeft genomen die door de verzoekende partij worden bewezen;

Dat het niettemin nodig is om deze elementen in overweging te nemen, hetgeen niet door de tegenpartij heeft gedaan;

Dat de elementen vervat in de vraag aan verwaandheid de inspanningen bewijzen die door de verzoekende partij met het oog op zijn integratie worden geleverd;

Dat in het onderhavige geval, de verzoekende partij 3 jaar en 4 maand van verblijf in België samenvoegt;

Dat hij perfect in onze samenleving wordt geïntegreerd;

Dat hij zich in juist en begrijpelijk een het Frans uitspreekt;

Dat hij een betrekkelijk belangrijke kring van de vrienden en kennis is ontstaan;

Dat hij zeer door zijn omgeving wordt beoordeeld;

Dat het nodig is om zijn verblijf te regelen en uitgaande van de betwistbare beslissing annuleren;

Dat er dus overtreding van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is;

Dat nochtans deze elementen aan verwaandheid de inspanningen bewijzen die door de verzoekende partij met het oog op zijn integratie worden geleverd;

Dat de verzoekende partij zijn wil van integratie, zijn duurzame verankering heeft bewezen;

Dat de verzoekende partij zelfs om zich komt ervan afvragen of de tegenpartij de documenten heeft gelezen die bij de aanvraag worden gevoegd, aangezien de structuur van de beslissing de argumenten herneemt die naar voren worden gebracht in de aanvraag van de verzoekende partij precies in dezelfde volgorde zonder één keer naar de bijgevoegde documenten te verwijzen;

Dat bijgevolg, het nodig is om tot de overtreding van het artikel 9bis en artikel 62 van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen te besluiten, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

Aangezien dat de tegen partij is van mening dat

"het feit dat zijn zoon naar school gaat kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden";

Dat de Raad van State in een arrest n° 107.294 van 4 juni 2002 vaststelt dat "la scolarité d'un enfant peut par contre constituer une circonstance exceptionnelle au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980, et ce en raison de l'obligation d'interrompre une année scolaire; qu'il en résulte qu'il appartenait à la partie adverse, conformément à son obligation de motivation, d'indiquer les raisons pour lesquelles les éléments d'intégration invoqués par le requérant et établis à la lecture du dossier administratif, et spécialement la scolarité de la fille Alligrat, ne sauraient être considérés comme des circonstances exceptionnelles permettant l'introduction de la demande en Belgique; qu'il en va d'autant plus ainsi que les éléments d'intégration précités portaient sur des éléments essentiels au regard de l'ensemble des circonstances alléguées par le requérant à l'appui de sa demande d'autorisation de séjour et que l'ordre de quitter le territoire notifié au requérant lui impose de partir au plus tard le 16 juin prochain, c'est-à-dire à un moment où l'année scolaire est sur le point de s'achever mais ne l'est pas encore: qu'il s'ensuit que n'est pas adéquatement motivée la décision qui se contente de relever que ces éléments ne constituent »

Dat in het onderhavige geval, de tegenpartij zijn beslissing wat geenszins het feit betreft heeft gemotiveerd om zijn schooljaar te onderbreken;

Dat een van de kinderen nog leerplichtig is;

Dat het hun onmogelijk is om in hun geboorteland terug te keren eenvoudigweg om een verzoek te gaan indienen;

Dat de beslissing in vol midden van het schooljaar werd teruggegeven;

Dat zij derhalve onvoldoende wordt gemotiveerd;

Dat Bovendien de Raad van Staat ook heeft beslist in zijn arrest n° 129.170 du 11/03/2004 dat "Considérant, d'une part, qu'en énonçant "que son intégration, illustrée par la scolarisation de ses enfants, la naissance d'un enfant en Belgique, le travail comme intérimaire effectué en 2000, des relations d'amitié, et les témoignages d'amis, ne constituent pas une circonstance exceptionnelle", la partie adverse décide d'une manière générale que ces éléments d'intégration ne sauraient constituer des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, et se dispense ainsi d'examiner in specie la demande d'autorisation de séjour dont elle est saisie; qu'ainsi, elle ne satisfait pas à son obligation de motivation formelle;

Considérant, d'autre part, que les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il faut mais qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation visée dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que l'obligation d'interrompre une année scolaire pourrait constituer une circonstance susceptible de rendre particulièrement difficile, pour un enfant comme pour ses parents, le retour dans ce pays pour introduire auprès des autorités diplomatiques sur place une demande d'autorisation de séjour; qu'en se bornant à affirmer à cet égard que « concernant la scolarité des enfants, elle ne saurait constituer une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays d'origine étant donné qu'aucun élément n'est apporté qui démontrerait qu'une scolarité temporaire dans le pays où les autorisations de séjour sont à lever, serait difficile ou impossible. La scolarité des enfants ne nécessitant pas un enseignement spécial exigeant des infrastructures spécifiques qui n'existeraient pas surplace.", la partie adverse n'a pas adéquatement motivé sa décision;

Er is een overduidelijke schending van het artikel 9bis van de vreemdelingenwet;

Gezien de verschillende aangehaalde elementen dient de genomen betwiste beslissing geschorst en vernietigd te worden. (...)"

3.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend. Er wordt voorts gemotiveerd waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormen.

Verzoekende partijen kunnen evenmin gevolgd worden in hun stelling dat het gaat om een stereotiepe motivering nu duidelijk wordt ingegaan op de specifiek door hen aangevoerde elementen. Bovendien, zelfs indien er sprake zou zijn van een stereotiepe motivering, dan houdt dit enkele feit op zich nog niet in dat niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen, die zich verzetten tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitevinding.

3.4. Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht vergt in casu onderzoek naar de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.5. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoekende partijen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van hun aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden.

3.6. De Raad kan inzake de grief omtrent het niet toepassing van de instructie van 19.07.2009 enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken.

3.7. Waar verzoekende partijen er zich in se over beklagen dat zij niet de toepassing krijgen van criteria van *“de instructie van 19.07.2009”* terwijl zij hier wel aan voldoet, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

3.8. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorts lijken te veronderstellen dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. De stelling van verzoekende partijen dat de vernietiging van de instructie de verwerende partij er niet van heeft weerhouden de criteria toch verder toe te passen, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk.

3.9. Verzoekende partijen menen voorts dat het rechtszekerheidsbeginsel geschonden wordt door het niet meer toepassen van de instructie. De aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden aanvaard, aangezien het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). In casu werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en verzoekende partijen er zich niet op kunnen beroepen. Verzoekende partijen die hun aanvraag om machtiging tot verblijf indienden op 14 februari 2013, behoorden te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van de voorziene norm. Het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskennis van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat zijn in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennis van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de in casu bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Waar verzoekende partijen het non-discriminatiebeginsel geschonden achten, gaan zij evenwel voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in bepaalde gevallen werd toegestaan met miskening van de wet, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen.

3.10. In tegenstelling voorts tot wat verzoekende partijen voorhouden werd niet louter gesteld dat: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.”* maar wordt verder uitdrukkelijk ingegaan op alle door de verzoekende partijen aangevoerde elementen en wordt voor elk van hen gemotiveerd waarom deze elementen een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan.

Zo wordt, wat betreft de elementen inzake de kennis van het Frans, de sociale banden, de verblijfsduur en de wil om te werken gemotiveerd: *“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.*

Betrokkene vroeg op 20.07.2010 een eerste maal asiel aan in België. Op 08.10.2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene besloot geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 08.10.2010 tot 10.08.2012 illegaal in België.

Op 10.08.2012 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Deze asielprocedure werd op 15.01.2013 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook nu weer verkoos betrokkene geen gevolg te geven aan bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 17.01.2013 en aan betrokkene betekend op 23.01.2013, en sindsdien verblijft hij illegaal in België. Uit deze perioden van illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedures - namelijk iets meer dan 2 maanden voor de eerste asielprocedure en iets meer dan 5 maanden voor de tweede asielprocedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.” En: “De overige aangehaalde elementen (betrokkene heeft Franse lessen gevolgd, zijn zoon volgt Franse privélessen, is werkwilleg, legt een arbeidsovereenkomst voor, heeft een vriendenkring en legt diverse getuigenverklaringen voor) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

De Raad benadrukt voorts dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partijen in België en de daaruit voortvloeiende integratie zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. In casu tonen de verzoekende partijen met hun betoog aangaande het begrip *“buitengewone omstandigheid”* en het feit dat het niet moet gaan om overmacht echter geen omstandigheden aan die het hen bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit hun land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoordt waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.11. Verzoekende partijen tonen voorts met hun verwijzing naar een arrest van de Raad van State van 4 juni 2002 geenszins aan dat in casu niet of kennelijk onredelijk gemotiveerd werd aangaande het argument van het schoollopen van het kind. Zij tonen niet aan dat het kind geen scholing in het land van

herkomst kan verkrijgen of dat diens scholing gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is behoeft. Er dient voorts op te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Verzoekende partijen tonen evenmin aan, nu niet blijkt dat er geen scholing kan verkregen worden in het land van herkomst, dat een terugkeer een onderbreking van het schooljaar zou inhouden.

3.12. Verzoekende partijen laten voorts na uiteen te zetten op welke wijze artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing wordt geschonden, zodat het middel op dat vlak onontvankelijk is.

3.13. Uit hetgeen voorafgaat komt de Raad tot de vaststelling dat de verwerende partij niet op een kennelijk onredelijke wijze, met miskennis van de voorliggende gegevens of met schending van de toepasselijke bepalingen heeft beslist dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en de aanvraag derhalve onontvankelijk is. Het loutere gegeven dat verzoekende partijen kennelijk niet akkoord zijn met de beoordeling die de gemachtigde heeft gemaakt, en de door hen aangevoerde elementen naar mening van verzoekende partijen wél buitengewone omstandigheden uitmaken, volstaat niet om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te verantwoorden.

3.14. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER